

FELNACUL SUB OCUPAȚIA TRUPELOR IUGOSLAVE DIN 1918-1919. UN DÂRZ PATRIOT: PĂRINTELE ORTODOX AUREL SEBEȘAN

Gabriel Sala

Cuvinte cheie: *Banat - Crișana 1918 - 1919, ocupație iugoslavă.*

Perioada 1918-1920 reprezintă pentru români una de apogeu în cadrul istoriei naționale, ani în care activitatea elitelor politice autohtone a fost încununată cu făurirea României Mari, un rol decisiv avându-l contextul favorabil generat de modificările survenite în cadrul relațiilor diplomatice internaționale.

Procesul de unificare politică s-a realizat cu numeroase victime, provenite în special din partea populației de rând, care, din nefericire, nu pot fi consemnate nominal în anele mai mult sau mai puțin glorioase ale istoriei noastre. Însă majoritatea satelor române din provinciile alipite patriei-mume se mândresc în patrimoniul spiritual cu o personalitate care la 1918 a coordonat acțiunile coetnicilor săi și implicit a avut un aport substanțial pe plan microregional, minuscul într-un context mai larg, la realizarea Marii Uniri, activitatea lor vizând în mod expres întărirea sentimentului de solidaritate a tuturor românilor, fără de care reușita actelor emise la *Chișinău, Cernăuți și Alba-Iulia* ar fi fost pusă sub semnul întrebării.

În cadrul provinciilor al căror obiectiv primordial îl reprezenta alipirea la România, situația Banatului a fost oarecum mai specială, fiind revendicat și de Serbia care, datorită sacrificiilor și eroismului dovedit de partea Antantei în primul război mondial, a câștigat simpatia statelor învingătoare¹.

Pe fondul disputelor politice dintre *București* și *Belgrad*, în localitățile sud-mureșene ale județului *Arad* izbucnesc mari tensiuni între românii bănățeni, pe de-o parte, și populația sârbească, susținută de trupele regale iugoslave, pe de altă parte și ca urmare fiecare așezare arădeană afectată de asemenea divergențe etnice devine vrând, nevrând, un mic centru al luptei pentru unificare, în care nu se poate face abstracție de rolul

ce-i revine pe plan local personalității evocate mai sus. Deși ar fi ridicol să susținem că aceste elite locale ar fi putut influența desfășurarea ulterioară a evenimentelor, totuși, ținând cont de faptul că istoria este în primul rând o comemorare a persoanelor și abia apoi o memorie a faptelor este necesar să cunoaștem activitatea unor indivizi ce au constituit în epocă un exemplu pentru coetnicii lor.

Pentru locuitorii români ai *Felnacului* un asemenea exemplu a fost părintele ortodox Aurel Sebeșan, dârz patriot cu resurse morale suficiente ca să înfrunte soldații sârbi, reprezentanții temporari ai Antantei în zonă. Aceștia, întâmpinați inițial cu bucurie de toți felnăcanii, indiferent de naționalitate, s-au metamorfozat, din eliberatori, în zbiri nu atât ai românilor din localitate, cât ai unioniștilor care și-au transpus faptic patriotismul.

Studiile istorice dedicate Banatului sub dominație sârbă precum și lucrarea de față au menirea nu atât de a evidenția tratamentul dur aplicat de ostașii iugoslavi românilor, ci de a elimina definitiv unele clișee (ce mai persistă pe alocuri și azi în mentalul colectiv) conform cărora, pe parcursul derulării veacurilor, între cele două popoare nu au fost niciodată probleme majore, iar *Felnacul* perioadei noiembrie 1918-iunie 1919 este o dovadă sugestivă în acest sens.

Evenimentele din localitate în perioada ocupației iugoslave nu au fost singulare și de aceea pentru o analiză corectă este necesar a fi studiate într-un context mai larg, cu referiri la situația Banatului ca provincie istorică, precum și la alte localități din județul Arad, atunci când este cazul. Compararea faptelor și sublinierea similitudinilor este absolut necesară, în condițiile în care istoria recunoaște ca legi date doar generalul, ignorând pe termen lung particularitățile.

După datele statistice din 1910 în Banat trăiau 592.049 de români, 284.329 de sârbi, 242.152 de unguri, 87.545 de germani și 76.058 de reprezentanți ai altor etnii², provincia, după cum s-a mai menționat, fiind revendicată și de Regatul Iugoslaviei. Practic armata regală sârbă primește din partea Antantei, la 13 noiembrie 1918, mandat de a ocupa temporar provincia în conformitate cu Convenția de Armistițiu semnată la Belgrad de generalul francez Franchet D'Esperey, comandant al trupelor aliate din Balcani³. Până în 20 noiembrie Banatul a fost în întregime ocupat, soldații sârbi atingând linia *Mureșului*⁴.

Datorită faptului că reprezentau Antanta, aceștia au fost primiți de români fără nici un fel de rezerve, ba dimpotrivă, cu bucuria ce emana din aura de eliberatori, cu care au fost gratuit împodobite viitoarele trupe de ocupație. Presa arădeană de limba română salută cordial evenimentul: "Sârbii pretutindeni față de popor se poartă cavalereste, amical în modul

cel mai corect, așa încât de venirea sârbilor nimeni n-are a se teme”⁵.

După intrarea ostașilor iugoslavi la 7/ 20 noiembrie în *Arad*, conducătorul acestora, Popovici Dragomir, transmite românilor salutări cordiale prin intermediul presei⁶. De asemenea și la *Felnac* reprezentanții aliaților au fost întâmpinați în aceeași notă de optimism la 5/18 noiembrie cu pâine și sare⁷.

Din păcate, dezamăgirea se va instaura repede în tot Banatul, devenind clar faptul că armata iugoslavă intenționa să se instaleze temeinic în regiune, în concordanță cu pretențiile Serbiei asupra provinciei. Ca urmare, Gărzile Naționale au fost desființate, comandanții închiși, iar voluntarii înrolați supravegheați atent⁸.

Însă, în acest context, în *Felnac* nu s-a format gardă națională pentru menținerea ordinii deoarece în scurt timp teritoriul comunei a fost ocupat de sârbi⁹. Tensiunile ce depășiseră deja faza incipientă s-au acutizat în perioada organizării Marii Adunări Naționale de la *Alba-Iulia*, când pentru românii bănățeni prezența la festivități nu a fost doar un act de patriotism, ci și unul de curaj. Principalul obstacol erau soldații sârbi, în majoritatea localităților semnalizându-se obstrucționarea delegațiilor¹⁰.

Motivația răzbate din dorința trupelor de ocupație de a împiedica prin orice mijloace unirea provinciei cu România. Ziarul arădean *Românul* aduce “vești întristătoare din toate părțile Banatului” pentru că numai “în gara din *Timișoara* au fost oprite și arestate 100 de persoane”¹¹, “vinovați” fiind soldații iugoslavi și nu populația de rând: “și ne vine greu a crede că nu autoritățile militare sârbești se poartă cu atâta aversiune față de noi, ci elementele sârbești autohtone”¹².

Cu toate acestea, în Cetatea Unirii au ajuns și au participat la întrunire peste 1000 de bănățeni din 275 de așezăminte¹³, iar sosirea lor a umplut de bucurie inimile celor prezenți, fiindcă se știa că s-a încercat prin diferite mijloace să fie oprți în drumul lor spre Ardeal. După Adunarea de la *Alba-Iulia*, conflictul dintre soldații sârbi și o bună parte a etnicilor români devine unul deschis, ultimii nemaifiind dispuși să tolereze o administrație militară de altă naționalitate, chiar dacă aceasta reprezenta în teritoriu Antanta.

Atitudinea cetățenilor de ambele etnii, devine una tranșantă și din acest motiv, raporturile românilor cu trupele sârbe se vor deteriora, aceeași situație tensionată caracterizând și *Felnacul* în preajma zilei de 1 decembrie¹⁴, în condițiile în care ostașii din localitate vor avea ca principal opozant pe preotul ortodox român Aurel Sebeșan.

Serviciile sale depuse în slujba națiunii impun de la sine o scurtă analiză biografică. Născut la 5 mai 1891 în satul *Secusigiu*, viitorul preot a absolvit

gimnaziul cu calificativul "eminent" în 1910, după care a studiat timp de trei ani, între 1910-1913, teologia la *Arad*¹⁵, educația patriotică primind-o în familie de la ilustrul său părinte, învățătorul Damian Sebeșan, participant în calitate de delegat la *Alba Iulia*, ca reprezentant al localității sale de baștină.

În 18/31 octombrie 1914 va fi hirotonit ca preot capelan la *Felnac*, unde activase o scurtă perioadă ca diacon¹⁶, iar după înrolarea vremelnică în regimentul de infanterie numărul 33 *Arad*¹⁷, datorită calității sale de slujitor al bisericii va fi demobilizat, suplinind între 1914-1918 învățătorii felnăcani plecați pe front¹⁸.

Febrila sa activitate religioasă și națională îi oferă statutul de cel mai prolific reprezentant al românilor din *Felnac*, fiind investit la numai 27 de ani¹⁹, cu mandat de participare în calitate de delegat oficial la Adunarea Națională de la *Alba Iulia*, din partea cercului electoral Aradul Nou, însoțit de țăranul felnăcan Nicolae Tundre²⁰, precum și de alți consăteni ce au dorit să participe la întrunire ca simpli cetățeni²¹.

Prezența sa în Cetatea Unirii la 1 Decembrie, unde s-a susținut necesitatea alipirii Banatului la România, face ca în viziunea soldaților sârbi din *Felnac* să fie perceput drept un inamic declarat al regatului iugoslav. Pe fondul persecuțiilor ce vor afecta delegații bănățeni, părintele Aurel Sebeșan se va confrunta cu o perioadă dificilă a existenței sale în care va fi nevoit să se ascundă pentru a-și menține intactă integritatea fizică și libertatea, acesta consemnând în scris că "la întoarcere preotul Aurel Sebeșan a trebuit să părăsească comuna și să stea luni de zile ascuns"²². Conform unor surse orale, parohul a stat ascuns o vreme în *Felnac*: "părintele o fost adăpostit de niște felnăcani și abia după aia o plecat la *Arad*. Știu asta de la tata și chiar de la preot"²³.

În provincie, o serie de români considerați indezirabili de autoritățile sârbe sau denunțați că sunt militanți naționali au făcut cunoștință cu închisorile Serbiei, iar calitatea preotului Sebeșan de persona non-grata îl impune ca principalul felnăcan vizat la deportare în temnițele *Belgradului*. Fuga îl va salva, dar soția lui și cele două fete ale sale rămân pentru un timp la *Felnac* în casa parohială, străjuite de o santinelă. Rolul de cerber al ostașului reiese și din faptul că una dintre ficele preotului își amintește ca mama sa îi spunea disperată: "nu striga că ne împușcă pe toate"²⁴, însă în cele din urmă familia parohului se va refugia la *Arad*, unde va locui până la plecarea trupelor sârbe²⁵.

Deși pe plan regional se instaurase o relativă cenzură asupra presei manifestată și prin arderea ziarelor²⁶, cotidianul *Românul* face referire la 14 decembrie în paginile sale la deportări ale românilor, iar la 6 februarie menționează că 23 de cetățeni au fost eliberați și se reîntorc acasă, însă

pentru mulți conaționali calvarul nu s-a sfârșit²⁷. Condițiile din penitenciare erau deosebit de grele, spectrul social din care proveneau cei deportați divers, numitorul comun reprezentându-l desigur activitatea depusă în folosul națiunii și opoziția față de sârbi, iar cu toate că în *Felnac* nu au existat deportări, presiunea trupelor de ocupație și-a făcut simțită prezența. Se cuvine precizarea că în localitate, între români și etnicii sârbi raporturile sociale nu au degenerat în violență, chiar dacă nu se poate spune că au fost printre cele mai bune: “Bunicii spuneau că în acea perioadă între români și sârbi a fost mare hâră”²⁸.

Tensiunile dintre cele două națiuni au fost absolut firești și chiar inerente, deoarece fiecare grup etnic dorea împlinirea propriului ideal național. Din acest motiv trebuie subliniat faptul că, spre cinstea lor, localnicii sârbi nu au uitat secolele de conviețuire pașnică, neprofitând de prezența trupelor de ocupație pentru a comite abuzuri asupra consătenilor români, desigur cu micile excepții care întăresc regula, semn că secole de conviețuire pașnică nu au putut fi șterse de buretele șovinismului. Pornind de la proverbia bună înțelegere dintre etniile în cauză, se poate spune că la nivelul întregului Banat se resimte și azi o simpatie în atitudinea românilor în ceea ce privește pe sârbi, însă soldații, străini de mentalitățile și obiceiurile locului, educați în alt spirit decât cel bănățean, vor săvârși asupra locuitorilor provinciei în anumite sate, adevărate torturi fizice și psihice, pe alocuri brutalitățile ostașilor iugoslavi îngrozind efectiv populația românească.

Un efect deosebit l-a avut bătaia aplicată în multe părți ale Banatului²⁹ și conform unei surse orale și în *Felnac*³⁰, agresiune ce consta în dezbrăcarea și culcarea la pământ a victimei, după care peste persoana supusă violențelor, era așezată o scândură pe care săreau și jucau soldații sârbi. Din relatările scriptice ale preotului Sebeșan, aflăm că „în localitate tot timpul armata sârbă s-a purtat cât se poate de brutal”³¹, însă se cuvine precizarea că în *Felnac* vârstnicii intervievați, care totuși n-au participat direct la evenimente, nu cunosc conflicte majore între soldații iugoslavi și civilii români.

Populația așezării în cauză nu a fost afectată doar de asemenea gen de agresiuni, ci și de rechiziții, în care erau confiscate vitele, lucrurile de valoare, banii, mâncarea, respectiv “tot ceea ce era valoros”³².

Deși o parte dintre felnăcani își vor ascunde animalele în pădure, în comună au fost confiscate un număr însemnat de cai și vaci³³. Este lesne de înțeles că în aceste condiții, resentimentele românilor cresc în intensitate. De altfel, la nivelul întregii provincii, teroarea economică și fizică a avut drept rezultat o serie de revolte și de ciocniri armate la *Goruia*, *Giurgiova*, *Tomești*, *Naidăș*³⁴, iar exemplul ar putea continua.

La *Felnac*, trupele de ocupație se credeau practic atotputernice și vor

interveni în toate segmentele vieții cotidiene ale sătenilor, fapt subliniat în presa vremii: “Aflăm din Felnac că cei 22 de soldați sârbi, cari fac serviciu de jandarmerie-drumul de la un sat la altul îl fac cu trăsura, astfel că zilnic trebuie să stea la dispoziție 5-6 dilijențuri, la cari pe drumurile aceste grele trebuiesc 20-24 de cai. Plata în loc de bacșiș mai mare o dau cu 2-3 palme mai îndesate. Așa plătesc soldații armatei regulate sârbești. Se amestecă în toate afacerile oamenilor, până și tactul jocurilor românești îl excepționează și feciorii trebuie să joace, după cum îi învață bocanciul sârb! Al naibii sârbi”³⁵.

Abuzurile nu au fost singulare la nivelul județului Arad, nu mai puțin de 80 de țărânci din *Mândruloc* și *Cicir* prezentându-se la Consiliul Național Român din municipiul *Arad* unde s-au plâns că bărbații lor au fost reținuți pe nedrept de către sârbi³⁶.

Brutalitățile ce vor culmina în unele localități din Banat cu necinstirea femeilor românce³⁷, vor face ca pericolul unui conflict armat în provincie să fie iminent. În acest context cu totul nefavorabil păcii, vizita în *Arad* a generalului Berthelot a declanșat un imens entuziasm și speranțe de mai bine printre români. Descinderea generalului francez s-a materializat prin instalarea unor noi unități militare, alcătuite din ostași născuți în coloniile Franței³⁸.

Astfel în *Arad* au intrat la sfârșitul lunii ianuarie 1919, 25 de ofițeri și 600 de roșiori³⁹, iar în *Timișoara* s-a stabilit temporar în februarie divizia a 17 franceză cu menirea de a atenua conflictele din zonă, în condițiile în care în ianuarie Banatul de est va fi evacuat de sârbi, fiind instaurată administrația militară franceză⁴⁰. În acest context, în februarie 1919, sârbii vor prelua administrația civilă în Banat, evident cu scopul de a-și consolida influența asupra provinciei.

Pentru românii felnăceni primăvara anului 1919 va fi deosebit de mizeră, pentru că sărăcia acumulată în anii primului război mondial datorită rechizițiilor se va accentua⁴¹. Fatalismul mioritic va pune stăpânire peste localnici în condițiile în care se credea că în cele din urmă Banatul va deveni provincie iugoslavă, iar șovinii sârbi din comună au devenit mai agresivi în relațiile cu românii. “Le-o fost frică la a noști și năcaz că nu mai aveau speranță că vin cătane d-a noastre și câțiva sârbi d-aici or fost tare făloși și cu fras, doară cătanele or fost d-a lor”⁴². Lucru ciudat, brutalitatea ostașilor au afectat și câțiva etnici sârbi. În privința motivației, relatările contradictorii primite de la surse orale care nu au trăit totuși evenimentele, fac ca informațiile în acest sens să nu aibă valoare istorică. Cert este că “au fost sârbi bătuți”⁴³, iar un localnic în urma unei corecții corporale se pare deosebit de dure “a mers la primărie și s-a înscris pe listele românilor,

spunând că el nu mai vrea să fie sârb⁴⁴.

Contextul internațional, precum și partajul marilor puteri va determina în cele din urmă, la insistențele Franței, intrarea trupelor române în *Arad* la 18 mai, iar o săptămână mai târziu în *Lugoj*, în aceeași lună Banatul de est fiind cedat de către francezi administrației românești⁴⁵, dar cea mai mare parte a provinciei rămâne până în vara lui 1919 sub administrație sârbească. Până la sfârșitul lui iulie, sârbii părăsesc actualul Banat românesc, în 27 iulie consemnându-se retragerea ultimelor trupe sârbe din Timiș. În aceeași lună vor pleca și soldații francezi, după care la 3 august trupele române intră în *Timișoara*, iar în provincie va fi instaurată administrație civilă și militară românească⁴⁶. În ceea ce privește *Felnacul*, conform mărturiilor scriptice ale părintelui Sebeșan reprezentanții armatei iugoslave s-au retras în data de 28 iunie 1919⁴⁷, fiind înlocuiți cu soldați francezi, însă părăsirea localității nu s-a efectuat fără a comite, sub masca rechizițiilor, nelipsite abuzuri: “Când or plecat au făcut rechiziții în sat, dar au luat numai de la români, de bunurile sârbilor nu s-au atins pentru că au fost de-ai lor⁴⁸.”

Aceste jafuri au fost ultimele pe care românii felnăcani au trebuit să le suporte. După plecarea trupelor iugoslave, în localitate s-a instalat o mică unitate militară franceză ce a administrat comuna până pe sfârșitul lunii iulie și posibil chiar începutul lui august⁴⁹. Ostașii proveneau din coloniile nord-africane ale Franței și este lesne de închipuit șocul pe care l-au avut țărani felnăcani la vederea unor oameni de culoare. Însă memoria colectivă nu consemnează nici cea mai mică problemă iscată între noii veniți și localnici. Soldații francezi au fost întâmpinați cu mare bucurie, fiind percepuți ca reprezentanți în zonă a unui stat aliat al României, disciplina și corectitudinea acestora surprinzându-i în mod plăcut pe felnăcani. “S-au purtat foarte bine cu toți, fără să țină cont de nație. N-au bătut pe nimeni și n-or furat nimic. Știu de la tata că și dacă un singur ou le trebuiau, îl plăteau⁵⁰.” În august 1919, după cum nota Aurel Sebeșan, “românilor li se rezerva suprema fericire de a vedea cu ochii lor ceea ce strămoșii numai au visat și dorit⁵¹, adică intrarea trupelor din țara mamă în *Felnac*. Practic descinderea ostașilor români în așezare s-a datorat inițiativei parohului: “părintele o vorbit cu oamenii, ce aveau căruțe, să aducă ostași din *Arad*. Asta o fost ca un fel de revanșă pentru tot ce-o îndurat, da și ca bucuria românilor să fie mai mare⁵². Faptul că noii veniți erau de-ai lor, precum și obiceiul locului, i-a făcut pe sătenii români să întindă o horă a veseliei în care au fost antrenați și regătenii⁵³.”

Pentru felnăcanii din acel moment Banatul devenise pământ românesc și ei cetățeni ai României. Cât despre preotul Aurel Sebeșan, în perioada

interbelică a considerat că menirea de slujitor al bisericii implică automat, atât obligația de a menține treaz naționalismul în rândurile românilor, cât și coordonarea procesului cultural desfășurat în sat, înființând o casă națională⁵⁴. Drept urmare, cu toate că inscripția de pe piatra sa funerară arată că a dispărut dintre noi în anul 1950, el este cel puțin deocamdată, viu în conștiința localnicilor în primul rând ca un bun patriot. Aceasta este răsplata istoriei!

NOTE

1. Stere Diamandi, *Galeria oamenilor politici*, Ed. Gesa, 1991, p. 85.
2. V. Popeangă, *Destrămarea aparatului administrativ în Banat în timpul luptei pentru unire (toamna anului 1918)*, în *Studii și articole de istorie*, vol. XIII, București, 1969, p. 217.
3. *Ibidem*, p. 221.
4. *Ibidem*, p. 222.
5. V. Leu, C. Albert, *Banatul în memorialistica măruntă (1914-1918)*.
6. Vezi cotidianul *Românul* 1918, nr. 10, 7/20 noiembrie.
7. *Ibidem*, nr. 9, 6/ 19 noiembrie.
8. *Ibidem*, nr. 11, 8/ 21 noiembrie.
9. Aurel Sebeșan, răspuns la un chestionar redactat de Nicolae Ilieșiu, manuscris aflat în posesia Bisericii Ortodoxe din Felnac.
10. V. Leu, C. Albert, *op. cit.*, p. 113-114.
11. W. Marin, I. Munteanu, G. Radulovici, *Unirea Banatului cu România*, Ed. Facla, Timișoara, 1968, p. 157.
12. *Românul*, nr. 12, 9/22 noiembrie, p.2.
13. W. Marin, *Unirea din 1918 și poziția șvabilor bănățeni*, Ed. Facla, Timișoara, 1978, p. 77.
14. Informație primită de la Popovici Sava, n. 1911, Felnac, nr. 25.
15. Arhiva Episcopiei Ortodoxe Române, *Registrul hirotoniilor*, 1883-1926, fila 72.
16. Fundația Universitară "Vasile Goldiș", *Aradul și Marea Unire*, Arad, 1999, p. 70.
17. A.E.O.R., *Registrul Hirotoniilor 1883-1926*, fila 77.
18. Fundația V. Goldiș, *op. cit.*
19. D. Demșea, *Delegații arădeni la Adunarea Națională de la Alba-Iulia-Antecedente biografice ale unor categorii socio-profesionale*, în *Ziridava*, XVIII, Arad, 1993, p. 281.
20. A. Sebeșan, răspuns la chestionar.
21. Informație primită de la Mihai Boată, n. 1927, Felnac, nr. 59.
22. A. Sebeșan, răspuns la chestionar.
23. Interviu cu Mihai Boată.
24. Informație primită de la muzeograful Dan Demșea de la Muzeul Județean Arad, care a cules-o de la fiica părintelui Sebeșan.
25. Informație primită de la Elisabeta Miculescu, n. 1904, Felnac, nr. 320.
26. *Românul*, nr. 27, 12 decembrie, p.1.
27. *Ibidem*, 1919, nr. 1, 8 februarie, p.2.
28. Interviu cu Adrian Miculescu, n. 1930, Felnac, nr. 320.
29. V. Leu, C. Albert, *op. cit.*, p. 116-117.
30. Informație primită de la E. Miculescu.
31. A. Sebeșan, răspuns la chestionar.
32. Interviu cu Sava Popovici.
33. Informație primită de la Persida Hodoșan, n. 1922, Felnac, nr. 404.
34. V. Leu, C. Albert, *op. cit.*, p. 119-121.

35. *Românul*, 1919, nr. 4, 18 ianuarie, p. 2.
36. *Ibidem*, nr. 8, 22 ianuarie, p. 3.
37. *Ibidem*, nr. 40, 23 februarie, p. 2.
38. R. Paiușan, *Mișcarea națională din Banat și Marea Unire*, Ed. Vest, Timișoara, 1993, p. 144-145.
39. *Românul*, 1919, nr. 9, 23 ianuarie, p.2.
40. R. Paiușan, *op. cit.*, p. 148.
41. Informație primită de la M. Boată.
42. Informație primită de la E. Miculescu.
43. Interviu cu Persida Hodoșan.
44. Interviu cu M. Boată.
45. Radu Paiușan, *op. cit.*, p. 170.
46. *Ibidem*, p.180.
47. Aurel Sebeșan, răspuns la chestionar.
48. Interviu cu M. Boată.
49. Aurel Sebeșan, răspuns la chestionar.
50. Interviu cu Popovici Sava.
51. Aurel Sebeșan, răspuns la chestionar.
52. *Ibidem*.
53. Interviu cu E. Miculescu.
54. A.E.O.R., Registrul Hirotoniilor, f. 79.

FELNAC SOUS L'OCCUPATION DES TROUPES YOUGOSLAVES EN 1918-1919. UN TÊMÉRAIRE PATRIOTE, LE PÈRE ORTHODOXE AUREL SEBEȘAN

Resumé

Pendant la periode 1918-1920 a ete realisee et reconnue La Grande Union par les grands pouvoirs. Dans ce contexte, dans chaque village, une personnalite a coordonne les actions nationalles de ses conationals.

Un tel personnalite a ete le pretre orthodoxe Aurel Sebesan de Felnac, qui e ete persecute par les soldats yougoslave, les reprezentants d'Antante dans le teritoire, a cause de sa lutte sur le plan national.

Par son exemple personnel, celui-ci a reussi a determiner aux paysans de ne pas ceder devant les representants de l'armee yougoslave, c'est a dire de l'armee occupantes.